

# TIJDSCRIFT

VAN HET

NEDERLANDSCH GENOOTSCHAP

VOOR

## MUNT- en PENNINGKUNDE

ONDER DE ZINSPREUK:

*„Concordia res parvae crescunt”*

TE

AMSTERDAM



1<sup>e</sup> Jaargang

---

AMSTERDAM  
G. THEOD. BOM EN ZOON

1893

---

## PRESENTIEPENNINGEN VAN ZIERIKZEE.

---

In mijne »*Bijdrage over Zeewwsche loodjes,*» gaf ik mijn vermoeden te kennen, dat de geelkoperen penninkjes van drie stuivers, met het jaartal 1585, Zierikzeesche raadspenningen zouden zijn geweest. (Zie pl. III n<sup>os</sup>. 8 en 9).

Een paar weken na de uitgave van het boekje, ontving ik van den heer P. D. DE VOS, geschiedkundige te Zierikzee, een schrijven, waardoor mijn vermoeden bevestigd wordt, en dus als een bewezen feit kan worden beschouwd.

Genoemde heer had de beleefdheid mij het volgende mede te deelen:

»In de vergadering van 21 Maart 1574 wordt »gesproken, dat de Raden, die na het sluiten »der deur en het doen der propositiën binnen »komen, geen lootje ontvangen, maar het- »zelve voor die reize ontderven.»

Ook bleek het hem uit de notulen van 8 April 1574, dat de Raadsleden, »dië niet opge- »komen zijn na de weete bij de stads- »boden, zullen verbeuren een lootje ofte

»drie stuiv, ten behoeve van de boden  
»voorsz.»

Volgens den heer DE VOS beginnen de Raadsnotulen wel eerst met 1615, maar bestaat er nog ten stadhuize, een uitmuntend breed bewerkt alphabetisch register, loopende van 1528 tot 1806, waaruit het bovenstaande is ontleend.

Zooals men dus door deze opheldering ziet, is alle twijfel omtrent dit punt vervallen, en zijn de loodjes van 1549 en 1585 als Zierikzeesche raadspenningen te beschouwen.

Niet onaardig vind ik het, dat in Zierikzee de boeten van de raadsleden, den stadsboden ten goede kwamen: een vrij wat waardiger bestemming, dan men er bijv. in Middelburg aan gaf, waar immers de Heeren van Weth en Raad, er een gezamenlijken maaltijd van hielden (blz. 6).

Tijdens ik mijn boekje samenstelde, zijn verschillende personen in Zierikzee door mij om inlichtingen gevraagd, doch ik kreeg van allen het prozaïsche antwoord terug, »dat er niets omtrent die penningen in het archief te vinden was.»

Gelukkig voor mij, zocht de heer DE VOS met meer vrucht naar de gevraagde ophelderingen, en ben ik door zijne goedheid, alhoewel wat laat, nog in staat de bewijzen te leveren, dat de geelkoperen penningen, geen armen- of noodmunten zijn geweest.

*Middelburg, Aug. 92.*

MARIE DE MAN.